

## KLASSIEKE MUZIEK |

# Maarten Koningsberger een fenomenaal invaller

door ELLY VAN PLATERINGEN

**DEVENTER** - Liedrecital door Maarten Koningsberger (bariton) en Rudolf Jansen (piano): 31/10 Schouwburg.

De nachtmerrie van elke organisator: vlak voor een concert gebeld worden met de mededeling dat een artiest niet kan optreden.

Het overkwam de Stichting Kamermuziek Deventer dinsdag. Bas-bariton Robert Holl meldde zich ziek. Wat nu? Een invaller zou bijzonder welkom zijn gezien de vele belangstellenden voor het geplande recital met o.a. Schumanns liederencyclus

'Dichterliebe'. De impresario kwam met een alternatief: bariton Maarten Koningsberger. Zelfs de 'Dichterliebe' kon op het programma blijven staan. Het was niet voor het eerst in de geschiedenis van Deventers Kamermuziekserie dat Koningsberger als reddende engel insprong. De wijze waarop dit gebeurde was groots. Samen met pianist Rudolf Jansen bracht Koningsberger repertoire van Schubert, Brahms en Schumann, vertolkt met innige diepgang. Wat moet je vertellen over zo'n recital waarin alle teksten te verstaan zijn, stem en

piano een onwaarschijnlijk mooie eenheid vormen en men na afloop nauwelijks zin heeft om de betovering met een ordinair applaus te doorbreken? Hoewel beide heren voor dit recital nauwelijks samen hebben kunnen repeteren blijkt uit elk lied de uitmuntende onderlinge chemie.

Een enkele blik is genoeg om contact te maken. Koningsberger en Jansen zijn wars van brede uithalen. Hun interpretaties kenmerken zich door verfijning: er wordt vooral gewerkt in de zachte dimensies. Wat Koningsberger daarin klaarspeelt

tart elke vergelijking. Vaak lijkt zijn stem te fluisteren. Toch treffen alle tonen doel. De intentie van de teksten dringt ondanks de intiem gekozen klankkleur tot hoog in de zaal door. Ook Rudolf Jansen heeft geen enkel fortissimo nodig om zijn boodschap te verklanken. Toch komen alle karakterwisselingen van de Schubert-liederen prachtig over.

Terwijl de weemoed van de vijf Brahms-liederen diep aangrijpt. Dan volgt Schumann's 'Dichterliebe', het verhaal van een liefde die niet mag zijn. Vol vervoering, tederheid. En dan

die geleidelijke ommekeer: de ironie, de woede. Er is een moment waarop je Koningsberger als het ware hoort tandenknarsen. De piano volgt op de voet. Boosheid maakt plaats voor smart en berusting. Het duo leidt de zaal onafwendbaar naar het desolate slot. Dat levert enige weerstand op. Je zou de hele 'Dichterliebe' graag meteen nog een keer horen, om naar weer hele andere details te luisteren. De toegift, 'Dein Angesicht' (Schumann) wordt vertolkt als een intiem kleinood dat - alweer - de kracht heeft om te ontroeren.